

Peter Cuijpers

Wijsheid Gods om op te voeden

Lessen uit Markus 9 en 10

Markus 9 en 10

Het christelijk gezinsleven wordt in onze tijd heftig aangevallen. De duivel weet dat hij nog maar weinig tijd heeft en vuurt de ene na de andere brandende pijl af, en daarbij heeft hij het vooral gemunt op de kinderen. Als we zien waaraan onze kinderen en kleinkinderen worden blootgesteld, dan houden we ons hart vast. Hoe kunnen we ons daartegen wapenen? Door ons te richten naar het Woord van God!

‘Een van onze kleinkinderen, 5 jaar oud, die op een christelijke school zit, kwam kortgeleden thuis met het verhaal dat de Heere God de wereld had geschapen en dat het een beetje door een knal was. Dat had hij opgepikt uit een filmpje dat de juf had laten zien. Bij navraag door zijn moeder bij de juf bleek dat ze per ongeluk het verkeerde filmpje had laten zien. Het gif was echter wel binnengekomen. De moeder heeft het enig werkzame bestrijdingsmiddel, het Woord van God, gebruikt om dit gif onschadelijk te maken¹’

Het hierboven genoemde voorbeeld van de ‘oerknal’ is niets in verhouding met wat de kinderen in het basisonderwijs voorgeschoteld krijgen over gender en seksuele diversiteit. In Markus 9 en 10 is zeven keer sprake van de relatie tussen kinderen en ouders. Deze Schriftgedeelten zijn tot onze lering opgeschreven, opdat wij in de

---

¹ <https://www.bijbelsberaadmv.nl/2020/12/16/pas-op-er-is-een-aanval-op-onze-kleinkinderen-gaande/>

weg van de volharding en vertroosting door Gods Woord de hoop niet opgeven, maar vasthouden (Rom. 15:4).

1. Markus 9:2-13

De eerste keer is er sprake van de relatie tussen God, de Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus. De liefdesrelatie tussen de Vader en de Zoon is het volmaakte voorbeeld hoe wij met onze kinderen zouden moeten omgaan. De verheerlijking op de berg is het toneel. Toen Petrus voorstelde om drie tenten te maken, één voor de Heere Jezus, één voor Mozes en één voor Elia, greep de Vader in en zei: *'Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem'* (vs. 7). De Vader nam het op voor Zijn Zoon.

Vaders kunnen in de opvoeding van de kinderen doorslaan en hen tot toorn prikkelen (Ef. 6:4). Tucht en vermaning horen wel bij de christelijke opvoeding, maar nemen we het ook op voor onze kinderen? Spreken we wel eens onze waardering voor hen uit? Kinderen zijn op zoek naar liefde, geborgenheid en bevestiging. En als wij hun dit niet geven, dan gaan ze het buiten de deur zoeken. Laten we dan ook een voorbeeld nemen aan onze hemelse Vader. Spreek je liefde uit voor je kinderen, en laat af en toe weten dat je trots op hen bent.

Een andere les uit deze geschiedenis is dat we als vaders/moeders wel eens moeten ingrijpen. Stappen we bijvoorbeeld naar de christelijke school, als we te horen krijgen dat er een film wordt getoond over de oerknal of de lentekriebels? Hét probleem in onze dagen is dat het merendeel van de christenen niet in de bres gaat staan maar zwijgt. Hoe God daarover denkt lezen we in Ezechiël 22:30. De Vader zweeg niet! Hij ging, met eerbied gesproken, in de bres staan en nam het voor Zijn Zoon op.

2. Markus 9:14-29

Onder aan de berg speelde zich een heel ander tafereel af. Daar zien we een vader, die zijn maanzieke zoon bij de Heere Jezus bracht. De Heer was echter op de berg! Daarom richtte de vader zich tot de discipelen. Hij vroeg hen om de stomme en dove geest die zijn zoon aangreep uit te drijven. De discipelen waren daartoe niet in staat. Het gevolg was een twistgesprek; de Schriftgeleerden begonnen met de discipelen te redetwisten.

Het was een boze geest gelukt een wig te drijven tussen een vader en zijn zoon. De onreine geest had ervoor gezorgd dat de zoon niet meer met zijn vader kon

spreken, en ook niet meer naar hem kon luisteren. Er is namelijk sprake van een stomme en dove geest, die de jongen aangreep en hem neerwierp (vs. 18 en 25).

Hier zien we een voorbeeld hoe het helemaal mis is gegaan tussen een vader en zijn zoon. Er hoeft niet altijd sprake te zijn van een boze geest die de communicatie tussen kinderen en ouders verstoort; daarvoor zijn meerdere oorzaken te benoemen, vooral als het gaat om het geloof. Wie het programma 'Adieu God' (Evangelische Omroep) wel eens heeft gezien, krijgt soms schrijnende verhalen te horen waarom het zover is gekomen dat mensen, die met het christelijk geloof zijn opgevoed, God en de kerk vaarwel hebben gezegd.

In tal van christelijke gezinnen speelt dit probleem. Jonge mensen, pubers, die niets meer over het geloof willen horen en er ook niet meer over willen spreken met hun ouders. Na alle verhitte discussies is er vaak een slagveld overgebleven met alleen maar slachtoffers en gewonden. De wonden zijn na verloop van tijd weliswaar geheeld, maar de littekens zijn gebleven. Kerk en geloof zijn geen gespreksthemata meer aan de keukentafel; daarover wordt niet meer met elkaar gesproken. Wat dat betreft is het doodstil geworden in huis. Maar op het moment dat het weer eens voorzichtig ter sprake komt, wordt zoonlief als het ware aangegrepen: knarsetandend verstijft hij en komt het schuim hem op de mond. Als de communicatie dermate is verstoord, blijft er maar één ding over: breng hem – in gebed – bij de Heere Jezus!

Omdat de discipelen hadden gefaald, twijfelde de vader waarschijnlijk aan de almacht van de Heere Jezus: *'Als U iets kunt, wees met ontferming over ons bewogen en help ons'* (vs. 22). Het antwoord van de Heer: *'Als U kunt! – alle dingen zijn mogelijk voor hem die gelooft'* (vs. 23). *'Terstond riep de vader van het kind onder tranen de woorden: Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp'* (vs. 24). Zou Jezus zo'n gebed niet verhoren? Wie een beroep doet op de ontferming van de Heere Jezus, hoeft hieraan niet te twijfelen. Jezus was met ontferming over hen bewogen en kwam het ongeloof van deze vader te hulp. De onreine geest werd bestraft en moest stuiptrekkend het veld ruimen (vs. 25-26). Toen de stomme en dove geest was uitgedreven, dachten de omstanders dat het kind gestorven was. *'Jezus greep de jongen bij de hand en richtte hem op; en hij stond op'* (vs. 27). Vader en zoon keerden huiswaarts en waren om zo te zeggen weer gesprekspartners.

Een mooie geschiedenis met een gelukkig eind. Het pastoraat leert echter dat er niet altijd sprake is van een gelukkig einde. Belangrijk om te vermelden: deze vader had zijn zoon niet aan zijn lot overgelaten; het was *de liefde* voor zijn zoon die hem naar de Heere Jezus dreef. De Heer was echter niet ter plaatse, Hij was op de berg. De Heere Jezus is verheerlijkt en zit nu aan de rechterhand van God. Nu komt het

op ons aan, Zijn discipelen. Het is onze taak als discipelen van de Heere Jezus verstoorde relaties te herstellen. Allereerst de relatie met God, alsook relaties binnen het gezin en de kerk. Als een Elia zetten we alles op alles om het hart van de vaders tot de kinderen terug te brengen, en het hart van de kinderen tot hun vaders (Mal. 4:6). Daarvoor is veel wijsheid, gebed en volharding nodig, en soms moet er wel eens gevast worden!

3. Markus 9:33-37

De discipelen hadden onder elkaar woorden gehad wie van hen de grootste was. De Heere ging zitten en gaf aanschouwelijk onderwijs: *'Hij nam een kind en plaatste het in hun midden; en Hij nam het in Zijn armen en zei tot hen: Wie één van zulke kinderen ontvangt in Mijn naam, ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem die Mij heeft gezonden.'*

Twaalf volwassen mannen die onderweg met elkaar kibbelden wie van hen wel de grootste was. Nu richten we de schijnwerper even op het gekibbel van volwassenen in het bijzijn van kinderen. Hoe vaak komt het niet voor dat ouders in het bijzijn van hun kinderen ruziën of mopperen over broeders/zusters of zaken die zich in de kerk afspelen? Ze zitten nog maar amper in de auto of het gemopper of gekibbel begint al: *'Wat een waardeloze preek vandaag, ik viel bijna in slaap.'* *'Maar dan het muziketeam: Over valse noten gesproken...'*, enz.

Een goed of een slecht voorbeeld voor de kinderen? Ik denk dat we het er wel over eens zijn dat dit niet goed is. Bespreek dit soort zaken dan ook niet in het bijzijn van de kinderen. Doen we dit wel? Dan hoeven we toch niet vreemd op te kijken dat onze kinderen een negatief beeld krijgen van de kerk en alles wat zich daarin afsleept. 'Adieu God'!

4. Markus 9:42

Gelovigen 'nemen' geen kinderen, maar *krijgen* kinderen. Kinderen zijn een geschenk van God. In dit vers maakt de Heere Jezus duidelijk hoe kostbaar kinderen zijn in de ogen van God. Hij zegt: *'En wie één van de kleinen die in Mij geloven, een aanleiding tot vallen is, het zou beter voor hem zijn als een molensteen om zijn hals gedaan en hij in de zee geworpen wordt.'*

Of we 'de kleinen' die in Hem geloven nu letterlijk moeten opvatten of als jonge gelovigen moeten zien, in beide gevallen doet dit niets af van de ernstige

waarschuwing van de Heere Jezus. Er zijn tal van voorbeelden te noemen die een aanleiding zijn geweest, waardoor kinderen zijn gevallen. Beter uitgedrukt: Waardoor ze van het geloof zijn afgevallen. Eén voorbeeld hebben we hierboven al benoemd: in het bijzijn van de kinderen vooral blijven ruziën, mopperen en negatief praten over broeders/zusters en zaken die zich in de kerk afspelen. Een ander voorbeeld is dat we ons thuis heel anders gedragen dan in de kerk. De Bijbel noemt dit huichelarij. Kinderen prikken daar heel snel doorheen. De boodschap is duidelijk. De waarschuwing van de Heere Jezus is zo ernstig dat we ons als ouders in dit opzicht hebben te onderzoeken; het gaat immers om het zielenheil van onze kinderen!

Lees in dit licht de tweede overdenking in Markus 9:14-29 nog eens rustig door. De Heer vroeg aan de vader: *'Hoe lang is het al dat hem dit overkomt? Wanneer is het fout gegaan?'* Antwoord: *'Van zijn jeugd af'* (21-22). Laten we de waarschuwing van de Heere Jezus dan ook ter harte nemen, voordat de 'kleinen' op een leeftijd komen dat ze onhandelbaar zijn en het misschien te laat is!

5. Markus 10:13-16

Hier zien we dat kinderen bij de Heere Jezus worden gebracht, opdat Hij ze zou aanraken. De discipelen echter verhinderden dit. Bij punt 4 hebben we overdacht hoe kostbaar kleine kinderen zijn in de ogen van God. Ouders hadden in die tijd de gewoonte om hun kinderen bij vermaarde rabbi's te brengen om ze de handen op te laten leggen en om een zegen te vragen. Wat het motief van de discipelen ook is geweest om dit te verhinderen, de Heer nam het hun zeer kwalijk. Stel je voor, ouders die hun kinderen bij de Heere Jezus willen brengen en dan op een aantal volwassen mannen stuiten die hun de weg versperren en bestraffend toespreken!

De Heer ontgaat echter niets. Hij zag dit en nam het Zijn discipelen kwalijk. De Heere Jezus heeft gezegd: *'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen'* (Joh. 6:37). Jezus stuurt nooit iemand weg die tot Hem komt. Of dit nu een vertwijfelde vader is die zijn zoon of dochter bij Hem brengt, een prostituee, een drugsverslaafde, een alcoholist... of kleine kinderen. Hoe ernstig is het als wij mensen die de Heere Jezus zoeken en/of bij Hem worden gebracht, verhinderen om tot Hem te komen. Het is juist onze taak als discipelen van de Heere Jezus om mensen bij Hem te brengen. En gelovige ouders kunnen er niet vroeg genoeg mee beginnen om hun kleintjes toe te vertrouwen aan de liefdevolle en zegenende armen van de Heere Jezus (vs. 16).

6. Markus 10:17-27

Kleine kinderen worden groot. En als we ze vroeg bij de Heere Jezus hebben gebracht, komt er een moment in hun leven dat ze met hun vragen zelf naar Hem op zoek gaan. Dit is hier het geval. Deze jongeman was vanaf zijn jeugd gelovig opgevoed. Hij geloofde in God en hij hield zich keurig aan de geboden, en toch bleef de deur van het Koninkrijk van God voorsluis voor hem gesloten.

Als ouders is het onze verantwoording de kinderen zo vroeg mogelijk bij de Heere Jezus te brengen. We lezen hen voor uit de kinderbijbel, we nemen hen 's zondags mee naar de crèche of de zondagsschool, enz. Kortom, we geven hen een christelijke opvoeding. Als gelovige ouders is dit onze verantwoording. Er komt echter een moment in het leven van de kinderen dat ze zélf een keuze moeten maken voor de Heere Jezus. Het probleem van deze jongeman was dat hij zichzelf op de bodem van de wet plaatste. Zoals zovelen meende hij iets te moeten 'doen' om het eeuwige leven te beërven; je moet het verdienen! Paulus schrijft: *'Op grond van werken van de wet zal geen enkel vlees voor Hem gerechtvaardigd worden, want door de wet komt kennis van zonde'* (Rom. 3:20). Omdat hij zich beroemde op het onderhouden van de wet, zei Jezus tegen hem dat hij alles wat hij had moest verkopen en het aan de armen moest geven en Hem volgen. Als hij dát zou doen, zou hij een schat hebben in de hemel. Dit was echter teveel gevraagd, en bedroefd ruimte hij het veld.

Voor alle doe-het-zelvers die dit lezen: Gods Woord leert dat niemand wordt gerechtvaardigd op grond van de wet. Er is altijd wel één ding waarin we te kort schieten (vgl. Jak. 2:10). Zonder dat deze jongeman zich ervan bewust was, diende hij de Mammon. En daarmee maakte hij zich schuldig aan het eerste en grote gebod: *'U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben'* (Ex. 20:3). Zoals niemand anders dit kan, maakte de Heer hem duidelijk dat niemand twee heren kan dienen. Want hij zal óf de één haten en de ander liefhebben, óf zich aan de één hechten en de ander verachten. Je kunt niet God dienen en Mammon (Matt. 6:24). *'Hij werd treurig over dat woord en ging bedroefd weg, want hij had vele bezittingen.'* Hij was té zeer gehecht aan zijn bezittingen, de Mammon. Of de kern van de boodschap tot hem was doorgedrongen? De discipelen snapten er in ieder geval niets van en waren verbaasd. Ook zij moesten leren dat het bij mensen onmogelijk is om behouden te worden op grond van werken van de wet: *'Want allen hebben gezondigd en komen te kort aan de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is'* (Rom. 3:23-24).

7. Markus 10:35-45

Jakobus en Johannes, twee jonge mannen, discipelen van de Heere Jezus; en een moeder die het beste met haar zonen voorhad. Zij vroeg aan de Heere Jezus of haar twee zonen een ereplaats mochten krijgen in het komende Koninkrijk: één aan de rechterhand van de Heere Jezus en één aan Zijn linkerhand (Matt. 20:20-21). In Mattheüs is het de moeder die tot de Heere Jezus komt; in het Markus-evangelie zijn het Jakobus en Johannes zelf, die met hun verzoek bij Hem komen. Dit hoeft geen probleem te zijn. Uit Mattheüs 20:20 blijkt dat de moeder samen met haar beide zonen naar de Heere Jezus is toegestapt. Waarschijnlijk heeft zij als eerste dit verzoek gedaan en haar beide zonen zijn daarop ingehaakt om kenbaar te maken dat dit niet alleen de wens van hun moeder was, maar dat ook zij dit heel graag wilden.

Als het goed is hebben ouders het beste voor met hun kinderen; het was dan ook niet zo vreemd dat deze moeder een ereplaats vroeg voor haar beide zoons. Jakobus en Johannes waren ten slotte trouwe discipelen van het eerste uur. De Heer stond op het punt Jeruzalem binnen te trekken, en zowel moeder en zonen dachten dat het lang verwachte Koninkrijk van God zou aanbreken. Zij zagen het al helemaal voor zich: Jezus zittend op de troon van David, en één van hen aan Zijn rechterhand en één aan Zijn linkerhand. Hoe slecht hadden ze geluisterd! Had Jezus kort hiervoor niet duidelijk gemaakt dat Hem niet de troon wachtte, maar het kruis? 'Konden zij de drinkbeker drinken die Hij moest drinken, of met de doop worden gedoopt waarmee Hij moest worden gedoopt? Ja, dat konden ze! Maar op een heel andere wijze dan zij het zich hadden voorgesteld.

Jakobus en Johannes waren ambitieus en eerezuchtig. Er is niets mis mee dat iemand ambitieus is, maar was het verzoek van Jakobus, Johannes en hun moeder wel zo gepast? De overige tien apostelen namen het hun zeer kwalijk, maar hadden ook zij niet erover gekibbeld wie van hen wel de grootste was? De Heer grijpt dit voorval aan om hen *allen* een lesje in nederigheid te leren. In het Koninkrijk van God gelden andere normen en waarden dan in de wereld. In de wereld draait alles om geld, macht en heerschappij. Zo is het echter niet onder u, zegt Jezus: *'Wie onder u groot wil worden, zal uw dienstknecht zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal slaaf van allen zijn.'* Er is een verschil van dag en nacht tussen de koninkrijken van deze wereld en het Koninkrijk van God. Laten we onze kinderen dan ook van jongs af de juiste normen, waarden en grondbeginselen bijbrengen. De zeven gebeurtenissen die we overdacht hebben, kunnen ons daarbij helpen. In een wereld vol leugen en misleiding is het belangrijk de kinderen van jongs af aan op te voeden met Gods

Woord. Het is de wijsheid van God, waardoor ze behouden kunnen worden door het geloof dat in Christus Jezus is (2 Tim. 3:13-15).
